

Stávka mobilů

Adéla Nováková

Od toho rána bylo všechno jinak. Plzeň se probudila do ticha, které nebylo ani poetické, ani příjemné, spíš děsivé a napjaté. Asi jako když zjistíš v neděli večer, že ti došly rohlíky. Žádný budík nikoho nevzbudil, žádná notifikace nezableskla... prostě nic. Telefony přestaly dělat, co se po nich chtělo. Jako kdyby stávkovaly. Všechny.

Nejdřív to lidé brali jako krátký výpadek. Co víc by se přece mohlo stát, mobily už bereme jako samozřejmost. Na Americké třídě se během hodiny sešla celá armáda zoufalců, kteří mávali mobily ve vzduchu jako prapory při neúspěšném povstání. Někteří ještě větší zoufalci dokonce lezli na sochu Františka Křižíka nebo na sochu koně v Kopeckého sadech nebo na kašnu na náměstí a zkoušeli chytat signál. Bez úspěchu. Jsme na tuhle situaci vůbec připraveni?

„To je určitě útok mimozemšťanů,“ šeptala jedna paní u tramvaje číslo 1, zatímco nervózně žmolala obal od mobilu. „Bez Google Map teď netrefím ani do Tesca!“ A nebyla by jediná. Mobily si zkrátka dělaly, co chtěly. Někomu fungoval alespoň trochu, někomu vůbec. Chaos se spustil skoro okamžitě. V kavárnách se lidé poprvé po letech museli dívat jeden druhému do očí, a ne do obrazovky. To způsobilo několik menších psychických kolapsů a jednu rozvodovou hádku přímo v CrossCafe na náměstí. Manželé zjistili, že spolu vlastně nemají o čem mluvit. Studentka u vedlejšího stolu se rozplakala, protože si nemohla vyfotit latté se srdíčkem do stories. Další právě přichází student se zamračeně díval do svého mobilu s nadějí, že mu funguje chatGPT, aby nakonec zjistil, že si z něj jen dělá srandu a nadává mu. On tak chudák nevěděl, jak má oslovit dívku.

Děti kreslily na papír srdíčka a nápisy „like“, aby si tím nahradily Instagram. Studenti Západočeské univerzity bloudili po Borech jako stádo ovcí. Nejenže celý den nevěděli, kam mají jít, protože si nemohli nic najít a báli se zeptat, ale ani bez aplikace na jízdní řády nevěděli, kdy jim jede autobus, a začínali být hodně protivní. Aktivnější jedinci se rozhodli založit improvizovanou kolonii přímo u menzy. Místní důchodci to komentovali: „Aspoň se konečně naučej číst cedule na zastávce! Nu, my bychom se jinak nikam nedostali.“ Jenže tam visel QR kód s odkazem na web, takže si procvičili akorát tak sprostá slova a důchodci málem omdleli.

Největší drama vypuklo v Olympii. Pokladní musely začít brát hotovost. Lidi lovili drobné v peněženkách jako Indiana Jones ztracený poklad. Jedna paní u pokladny nemohla zaplatit, protože prý už platí jenom mobilem. Ten se na to ale vůbec netvářil. „Vždyť můžete platit normální kartou, paní,“ vysvětlovala jí prodavačka. „Ale já už nevím, kde je!“ zoufale na to paní. „Všechno mám v mobilu!“

Ani doprava se neobešla bez komplikací. Tramvaják na Doubravce odmítl jet, protože mu nefungovala aplikace na hudbu, a tvrdil, že bez playlistu „Tram Rap 2023“ prostě nerozjede vůz. Nedalo se nic dělat, situace byla marná. Lidé vystoupili a šli pěšky, zatímco starší spolucestující vyprávěli historky: „Za nás nebyly mobily, jen dopisy a pevná linka! A nebylo to vůbec na škodu, vám povídám!“ Mladí se tvářili, jako by slyšeli o dinosauřích fosiliích.

Ale aby to nevypadalo, že Plzeň jen trpěla. Ono to mělo i světlé stránky. V Lochotínském parku si lidé najednou povídali nahlas, děti hrály na schovávanou, i když některé brečely, že se to nedá sdílet na TikToku, a v jedné hospodě na Slovanech vznikl spolek „Anonymní nomofobici“. Tam si lidé vzájemně půjčovali papír a tužku, aby si mohli posílat zprávy. Všechny přítomné to opravdu uspokojovalo. Teda téměř všechny. „Tys mi na to nedal lajk!“ rozhořčil se jeden mladík u stolu. Seděli zrovna venku a prolétl nad nimi holub. „Co to má jako znamenat?!“ vyhrkl už tak dost vytočený mladík. „No vidíš, alespoň někdo ti to okomentoval,“ rozesmál se muž vedle něj.

Večer se město pomalu uklidňovalo. Lidé zjišťovali, že zvládnou objednávku i bez mobilu, protože stačí jen otevřít pusku a použít ji. Že jídlo chutná stejně, i když ho nikdo nevyfotí, a tak podobně. Jeden velký problém tu však přece jen zbyl. Nikdo nevěděl, kolik je hodin. Hodinky totiž ukazovaly čas jen tehdy, když se spárovaly s mobilem. Klasické staré hodinky už bylo těžké sehnat a neměl je každý. Město uvízlo v digitálním bezčasí. Soused zaklepal na sousedku a zeptal se: „Prosím vás, kolik je?“ A ona se usmála, zvedla ruku s hodinkami a odpověděla: „Nevím, já mám taky chytré.“ Tak nic. „A proč proboha stojíte před barákem?“ nechápal soused. Bylo už půl desáté večer. Sousedka poraženě odpověděla: „Mám celej barák ovládaný mobilem, takže i odemykání... To víte, ono mít doma ajťáka zas není taková výhra.“

A tak Plzeň usnula v nevědomosti, ale s jedním objevem. Že se dá smát i bez smajlíků, potkat se s kamarády a popovídat si bez zdlouhavého plánování, nebo si užít den bez jediné fotografie v mobilu. Dříve lidé ani nevěděli, co mobil je, k životu ho nepotřebovali a byli šťastní. Proč bychom to nezvládli i my?